

● — pointa

Dráček Mráček

Jiří Černý

ilustrovala
Adéla Beznosková

Dráček Mráček

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jiří Černý
Dráček Mráček – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

● — pointa

Dráček Mráček

Jiří Černý

ilustrovala
Adéla Beznosková

Kamarádi

Zuzanka a Tomáš byli nejlepší kamarádi. Bydleli kousíček od sebe na kraji města v Lesní ulici. Na jejím konci začínal rozlehlý lesopark. Ten byl pralesem, hřištěm, džunglí, pustým ostrovem či pirátskou lodí, podle toho, co si Zuzka a Tomík zrovna přáli. I doma ale měli svoje zázemí. Tomášův tatínek vybudoval na dvorku v koruně vzrostlého stromu dřevěný úkryt.

Nahoru se dostávali po provazovém žebříku a dolů se mohli spouštět po skluzavce.

Zuzančin tatínek zase postavil na zahrádce dřevěný domeček s malovanými okenicemi a maličkým nábytkem. Maminka se Zuzkou pověsily záclony a zútulnily vnitřek domečku. Děti zde mohly posvačit, hrát stolní hry, když venku pršelo, nebo si mohly hrát na tatínka a maminku.

Nedaleko od jejich domovů byla ulice Zahradní, ve které se nacházela jejich mateřská školka.

Ačkoli byla nedaleko, Tomík do ní rád jezdil na kole, koloběžce nebo kolečkových bruslích. Na těch výborně jezdila i Zuzka, která chodila v zimě i do přípravky krasobruslení.

V ulici Polní bydlel jejich spolužák ze školky Jarda. Polní ulice byla hned za školkou, a tak bydlel Jarda v blízkosti obou dětí, na rozdíl od ostatních dětí, které většinou vozili rodiče. Jarda měl rád sladké, a proto byl trochu přítel. Často také žaloval a Zuzka s Tomíkem ho neměli moc rádi. Tomáš si ho často dobíral a říkal mu jménem i příjmením dohromady: Jarda Farda. Jako zrovna teď.

„Chceš si s námi zaskákat přes švihadlo, Jardo Fardo?“ Tomáš věděl, že Jarda skákat neumí a má z toho mindrák.

**„Neříkej
mi
Jardo
Fardo!“**

„Vždyť se tak jmenuješ! To ti mám říkat Karel Barel, Petr Svecr, nebo Ivo Pivo? Ne, budu ti říkat Marek Párek!“

„Já ti dám párek,“ zvolal Jarda a rozběhl se na Toma. Ten ale mrštně uhnul, popoběhl a smál se na Jardu.

„Jaroslave, pojď si stoupnout ke mně,“ zavolala na něj paní učitelka. „Jsi zase neukázněný!“

„Počkej, to si vypiješ,“ zahrozil Jarda na Tomáše. Ale ten už se Zuzkou hrabal na pískovišti tunel.

Odpoledne spolu půjdou na třešně. Za týden začínají prázdniny a to bude správné dobrodružství!

Objev

Léto přivítalo prázdniny krásným slunečným počasím. V úkrytu na stromě právě probíhala porada o tom, co podniknout. Nakonec se Tomáš se Zuzkou domluvili, že půjdou do lesa na lov. Tomík si s sebou vzal luk a šípy, Zuzanka dalekohled a batůžek s pitím a sušenkami.

V lese brzy opustili cestu a vydali se do divočiny. Zuzanka se každou chvílí dívala dalekohledem, zda jim nehrozí nebezpečí, nebo se neobjeví něco, co by mohl Tomík ulovit. Chvíli studovali obrovské mraveniště a pozorovali mravence při práci. Pak se před nimi v listí mihl slepýš, ale než stačil Tomík vyndat šíp, byl slepýš ten tam. „Měl jsem si vzít taky meč. Tím bych nás lépe ubránil, kdyby na nás zaútočil had,“ pomyslel si Tom. Naštěstí se neobjevil ani had, ani tygr, či dokonce lev. Zato Zuzka dalekohledem objevila na stromě veverku. Podala dalekohled Tomíkovi a ukázala mu rukou, kam se má podívat. Tomáš se přihrčil a vydal

se za veverkou. Našlapoval zlehka a tiše, jako pravý indián. Veverka jej se zájmem pozorovala, ale když se přiblížil, seskočila se stromu a po druhém vyšplhala do bezpečné výšky. Když se Tom přiblížil ke stromu, veverka přeskočila na sousední.

Tomík se rozběhl ze všech sil, ale honičku s veverkou nemohl vyhrát. Zato ale zmizel Zuzance z dohledu. Šla směrem, kterým ti dva zmizeli, zkoušela i volat, ale bez úspěchu.

Šla tedy pomalu dál a rozhlížela se kolem, jestli třeba nenajde nějaké houby, aby si přinesli z lovu přece jen nějakou kořist. Začala šplhat do mírného kopečka, na kterém byla

halda roští. Tam by se mohl ukrývat nějaký hříbek. Ten tam sice nebyl, ale zato tam bylo něco jiného, co Zuzku donutilo zastavit se a úžasem otevřít pusu. Ta hromada roští bylo jakési hnízdo a v něm leželo obrovské vejce. Něco takového Zuzka neviděla ani v televizi. Pomalu couvala z kopečka zpátky, až narazila na Tomíka, kterému se veverka definitivně ztratila. „Tomáši, já jsem našla obrovské vejce. Jestli je ptačí, tak ten pták musí být velký jako dům,“ řekla Zuzka. Tomík okamžitě zapomněl na neúspěšný lov a běžel rychle naznačeným směrem. „Ty jo, to je objev! To je mega vejce! Čtyřžloutkové pštrosí vejce! Musíme ho odvézt domů!“ „Ale jak, do batůžku se nevejde a ani bychom jej neunesli,“ řekla Zuzka.

„To je pravda.“ přiznal Tomík.

„Musíme sehnat posily!“

Rychle přemýšlel, komu by řekl. Jardu ihned vyloučil. Nejbližše bydlí Petr Branda a Jirka Čarek, snad budou doma.

Cestou domů si dělali značky, aby trefili zpět k hnízdu. „Zuzko, připrav ten svůj kočárek a dej do něho Popruhy,“ řekl Tomík a už uháněl na kole hledat své kamarády. Musel za nimi až do Osmé ulice. Naštěstí si oba kluci před domem kopali míčem. Když jim Tom řekl, oč jde, kopli míč na zahradu, sedli na kola a jeli za Tomem.

Oba kluci byli z obrovského vejce také nadšeni. Ukázalo se ovšem, že naložit jej bude pěkný oříšek.

Vejce bylo nejen veliké, ale i pěkně těžké. Zuzka naštěstí kočárek vystlala dekou a zručně s ním zajela až pod hnízdo. Popruhy ale klukům sjížděly, byli zpocení a poškrábaní

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dráček Mráček.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.